Recensie: Conclave ***1/2

Kinepolis Antwerpen
maandag 23 december 2024

foto © The Searchers

Recensie:
Traag als een schildpad maar inhoudelijk boeiend en vol sterke acteerprestaties. Dat is Conclave, de mysterieuze thriller naar het gelijknamige boek van Robert Harris dat Edward Berger regisseerde.

In Conclave zien we dat de paus overleden is aan een hartaanval. Dat betekent dat de Britse deken Thomas Lawrence die aan het hoofd staat van het College van Kardinalen het conclaaf zal moeten organiseren en kardinalen wereldwijd die kiesgerechtigd zijn naar Rome moet zien te krijgen.
Conclave focust dus op de procedure om een nieuwe paus te verkiezen. Dat is meteen de kanttekening die we moeten maken. De begrafenis mis voorgaan, behoort namelijk ook tot een van zijn taken. In deze film is dat niet te zien maar wordt er meteen een sprong in de tijd gemaakt van drie weken tussen het overlijden en het moment dat de kardinalen in afzondering gaan. Lawrence heeft nog min of meer contact met de buitenwereld, al moet ie er vooral op toezien dat wat hij te horen krijgt geen impact heeft op de uiteindelijke beslissing.
Dat wat er zich afspeelt in de buitenwereld buiten houden niet lukt, blijkt wanneer een autobom ontploft dichtbij de Sixtijnse Kapel waar de stemming in verschillende rondes gehouden wordt. Pas wanneer een kandidaat minstens twee derde van de stemmen achter zich heeft, is ie verkozen tot de nieuwe paus.
Wie verkiezingen zegt, zegt daarbij ook politiek en de machtspelletjes die daarmee gepaard gaan. Tegenstellingen ook. Maar vooral een versplinterde Kerk zien we. Een van conservatieven versus progressieven. Een waarbij de jarenlange gemarginaliseerde positie van de vrouw in vraag gesteld wordt, en bij uitbreiding iedereen die anders is. We zien een verscheurd instituut waar eenheid van taal (het Latijn) er na jaren uiteindelijk toe geleid heeft dat je verschillende tafels hebt waar aan gegeten wordt, een met de Italiaans sprekenden, de Engelstaligen, de Franstaligen, enz. Met andere woorden zelfs in de manier waarop men zich uit, is men verdeeld.
Hoe krijg je de Kerk en het geloof zo terug onder en bij de mensen? Het is ook een vraag die zich zal aandienen. Een kandidaat stelt onomwonden dat men terug de strijd moet aangaan, voor een nieuwe godsdienstoorlog gaan. Terwijl een ander tot de kern van de zaak komt, dat het geloof in se zou moeten gaan over de strijd in jezelf, die met je eigen waarden, overwinnen.
Maar eer het zover is en er in Conclave uiteindelijk witte rook na verschillende rondes uit de schoorsteen van de Sixtijnse Kapel zal komen, worden er dus politieke machtspelletjes gespeeld achter de schermen. Omkoperij, een rivaal zwart maken, een schandaal uit het verleden rond iemand naar boven halen, een

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

gerucht dat de vorige paus een kardinaal die stemgerechtigd is, ontslagen zou hebben uit zijn ambt wat verder onderzocht dient te worden … het zijn maar enkele zaken die zich voordoen in deze wat trage film waar weliswaar sterk in geacteerd wordt niet in het minst door Ralph Fiennes als kardinaal Lawrence, John Lithgow als de gematigde Canadese kardinaal Tremblay, Sergio Castellitto als de uiterst rechtse Italiaanse traditionalist, Carlos Diehz als aartsbisschop Benitez waarvan niemand wist dat de paus deze Mexicaan stiekem naar Kabul in Afghanistan had gestuurd voor een missie, en Lucian Msamati als de Nigeriaanse kardinaal Adeyemi die er op sociaal vlak conservatieve ideeën op nahoudt.

Conclave slaat de brug tussen de macht en wat er zich achter de muren van het Vaticaan afspeelt en de Bijbel. Want jawel, onder de kardinalen bevindt er zich een Judas. Lawrence zelf ziet zijn populariteit dan weer stijgen, terwijl ie eigenlijk zijn ontslag had gegeven aan de overleden paus, maar dat geweigerd zag. Uiteindelijk gaat Conclave over zelfaanvaarding, leren leven met hoe de Schepper je geschapen heeft, met al je eventuele tekortkomingen en hoe je kan leren omgaan met de strijd die binnen jezelf woedt.

De boodschap van Conclave is er dus een van inclusie, wat je ontegensprekelijk kan lezen als een niet mis te verstane vorm van kritiek tegen de huidige conservatieve standpunten die de Rooms-Katholieke Kerk zelfs anno 2024 nog steeds durft in te nemen. Verbinding en durven kiezen voor vrede, daar gaat het om. Op dat vlak en qua boodschap komt Conclave geen seconde te vroeg in een wereld die in brand lijkt te staan en qua timing, wanneer we tijdens het eindejaar doorgaans wat meer aan zelfreflectie doen, zit het ook heel goed.

Maar je moet dus wel heel wat geduld hebben want het vertelritme van Conclave is aan de trage kant, en veel actie valt er niet te beleven. Het is dus vooral een film die verschillende karakters schetst, waar de psyche en botsende meningen elkaar ontmoeten. Net daarom ook dat de acteerprestaties zo top zijn. En het zijn lang niet uitsluitend mannen hoor die het er sterk van af brengen in Conclave. Want onderschat zeker niet Isabella Rossellini die als zuster Agnes een cruciale bijrol neerzet.

Volker Bertelmann schreef de score van Conclave en kiest niet zelden voor strijkers om de spanning op te drijven, wat deze film ook heel hard nodig heeft.

< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.